

Nemuritorul

Nicu Hăloiu

Nemuritorul

I-a tot jenat prezența ta
în viața lor, în lumea lor,
că ești așa strălucitor,
ei nu s-au putut împăca!

Cu fiecare al tău vers,
tu îi umbreai, pe fiecare,
că scrisul lor, fără valoare,
li se părea atât de șters!

Și-atunci, la apus de soare,
ca-n ontologica baladă,
s-au adunat cu toți la sfadă
plănuind să te omoare!

Nu ca în mitul din străbuni,
care-ndulcea durerea mumii,
ci te-au ascuns de ochii lumii,
la spitalul de nebuni!

La minte, ei nu au fost teferi,
că tu, tânăr cu părul nins,
aripile ți-ai întins
și ai zburat între luceferi!

Iar muza, dulcea ta zeiță,
nici nu a venit să-ți spună
nemernicia cea nebună,
tu, n-ai avut o mioriță!

Dar, cu tot complotul lor,
tot tu ai fost cel câștigat,
căci, prin versu-ți minunat,
ești de fapt, nemuritor!